

Bélelt egy kiskölyök nevével, hiszen pici farmernadrágban, fehér rövidujjú trikója elején egy háromboccos kalózhajó pompázott, késsel volt ugyan kivarrva, de nem lehetett más csak kalózhajó. A kocsmatitkosok tekintete elsurrant a srác feje fölött, szakadatlan foly tovább az elszórt rikkantásokkal, szemérmellen röhejekkel elegy zsongás. Pedig a fehér trikós kölyök vonzotta a szemet, a füst megrikkult körülötte, szegénykésen a mennyezet felé sompolygott meg be a kocsmát sötét zugába, a füst észrevette a gyereket.

Körülnézett. Arcán a hadvezérek harciassága és a titkos küldetésben járók óvatoskodó ravaszága. Valamit forraft. Az asztalok fehér kövel lera-kótt utat hagytak a söntéspultig. Egyetlen fekete kő árvalkodott közöttük, közelebb a bejáratához, az út tengelyétől kicsit jobbra. Nagyon szegény, nem hívalkodó fekete kő. Ki törődött a létezésével? Ki vette eddig észre? Nyilván senki.

A gyerek azonban alaposan megnézte, előre dőlt, olyan félguggolás-félébe ereszkedett (enkek nagy mesterei a gyerekek), a kezét a térdére támasztotta.

Szemvillanásig tartott az egész, mert a kölyök észrevett valakit a bejárat felől közeledni és villámgyorsan az egyik oszlop mögé ugrott. A férfi láthatóan a kalózhajóval ékes gyereket, nemcsak a mozdulatot, ahogy az oszlop mögé ugrott, de a kukucsáló fejét is. De úgy látszik tudta a szabályokat. Mert kitartóan az ellenkező irányba nézett, érlelődött, hogy szemérmeszetése tökéletesnek tűnjék, amikor riadságot mímelve újra meg újra végigpászta tekintetével a kocsmát, az oszlop mögött diadalmas vigyorral kandikáló fejet levegőnek tekintette.

Alacsony, harminc körüli, hízásra hajlamos, de még korántsem kővér, mosolyra kész arcú férfi volt.

— Hol ez az Al Capone? — tanácstalankodott az ajtóban mintegy magának téve föl a kérdést, de ahhoz megfelelő hangerővel, hogy maga a diadalmas Al Capone is tudomást szerezzen rejtőzködése tökéleteségéről.

A kérdés után kettőt lépett.

Mind ez ideig csak kettejük magányos volt a kisded intermezzo, a kocsmát rájuk sem hederített. De a második lépésnél minden merőben megváltozott. A kölyök ugyanis előugrott rejtékéből és lenyűgöző diadalal elrikkantotta magát:

— Benne vagy! Föl a kezekkel!

A férfi szerencsétlen arccal lendítette magasba a kezét s nem lehetett tudni, ábrázata bizonytalansága fogásba esésének, vagy annak az egyszerű ténynek tudható-e be, hogy nem tudta, miben van benne. Főttartott kézzel végignézett magán, rendellenességek után kutatott, először a bal, aztán a jobb lábán siklott végig a tekintete, s akkor már fészket vert benne a gyanú. Jobb lába ugyanis a fekete kövön állt.

— A csapda — kiáltotta Al Capone, miközben arcára egy csapdával vadászó indián törzs összerített ravaszága sűrűsödött.

A férfi sziszegett, fájdalmasan mozgatta a jobb lábát. Fel is emelte volna, de a csapda szellemmel láthatóan nem engedte.

A kocsmát már figyelt. A kissé bizonytalan tekintetek gyújtópontjában állt a felemelt karú férfi és a harcias Al Capone. A hátrébb ülőknek

Lázár Ervin:

Csapda

kissé fel kellett emelkedniük, hogy Al Caponét is láthassák. A férfi fájdalom ábrázata láttán Al Capone arcára némi szájalom költözött. Lehajolt, megtapogatta a csapdát és guggoltából felnézett a felemelt karú áldozatra.

— Fáj? — kérdezte.
— Nagyon — mondta az áldozat. — Ripityára zúzta a bokámat. Elengedhetnél.

— Fizetsz hadisarcot?
— Egy málna hadisarcot kapsz.
— Helyes — mondta Al Capone még mindig guggolva — leengedheted a kezét.

Szakszerű mozdulatokkal kiszabadította a csapdába szorult lábát. A férfi sántikálva odébb állt. A gyerek még mindig a csapdát fogta.

— Vigyem? — kérdezte — vagy húzzam fel újra?

— Nem bánom — mondta a férfi —, legalább más is megtudja, mi a magyarok istene.

Nem volt idejük leülni, mert egy malaclopós úr jelent meg a bejáratnál.

— Figyeld — suttogott Al Capone.

A férfi figyelt és figyelt az egész kocsmát. A malaclopós észrevette a ráirányuló figyelmet, zavarodottan megállt, végigsimított borostás egérracán. Netán azt hihette volna, régies malaclopója váltotta ki ezt a közfigyelmet, ha nem törzsvendégként érkezik, aki napjában többször is megfordul itt a legkisebb feltűnés nélkül. Segélykérően nézett a söntéspultra támaszkodó pincérre, aki olyasforma ember volt, mint ő, szikár, borostás arcú, csak kissé idősebb és persze nem malaclopót, hanem fehér pincérkabátot viselt. A pincér jóságosan, biztatóan ránevetett, de a malaclopós figyelmét nem kerülte el a mosolyában bujkáló ravasz cinkosság. De azért megindult befelé, s második lépésénél felrivalt a kocsmát.

— Benne van!

A malaclopós megmerevedett, most már végleg nem tudta mire vélni, mi történik.

— Csapdában vagy — mondta egy apró, fellüktető csendszigeletben Al Capone és a malaclopós jobb lábára mutatott. Az lenézett a lába alá, meglátta a fekete követ.

— Milyen csapda?

— A gyerek... tudja, hogy van? — mondta mentegetőzve a férfi Al Capone asztalától.

Az agárképen ekkor egymillió ránc gyűrődött, szétvált, harmonikus rovátkák. A vadidegen is láthatta: mosolyog.

— Ojjé — mondta —, kiszabadítanál?

Al Capone szolgálatkészen felugrott, kibogozta a csapdába szorult lábát, s most a malaclopóstól kérdezte meg:

— Visszategyem?

— Világos — mondta ő —, tedd csak vissza.

Sokáig nem jött senki, csak a pincér járt fel s alá a rendelésekkel, de a veszélyes helyet valamennyiszor nagy ívben elkerülte. Aztán mégis elérte a végzet, mert egy figyelmetlen

malaclopós (a szomszédos asztalt rendezgette) belecsúszott a sarka a csapdába. A kocsmát megint felrivalt. A malaclopós arcán, ha lehet, most még több ránc gyűrődött, s a tűzkeresztségen átesettek jogán odakiáltott a kisfiúnak:

— Ne engedd ki, csak ha fizet egy fél pálinkát.

A gyerek a málnája fölül az apjára nézett.

— Mit bámulsz, tied a csapda.

— Most lépjen le, aki nem akar fizetni. Csapdában van a pincér —, rikkantott valaki.

— Hó, engedj el gyorsan — mondta, már szinte nem is tetetett rémülettel a pincér — meglógnak a pénzzemmel.

— Fizetsz neki egy fél pálinkát? — kérdezte hivatalos hangon Al Capone.

— Fizetek — mondta sietve a pincér, mire Al Capone kiszabadította.

A pincér jobb lábát szemmel láthatóan húzva, odasántikált a pulthoz és azt mondta a csaposnak:

— Egy felet az úrnak.

Az ezerráncú boldogan a fiú felé emelte a poharat és azt mondta:

— Egészségedre Hüvelyk Matyi.

De már jött is a következő áldozat, egy daliás úr, látszott, most lépett ki az autójából, nemcsak abból, hogy lóbálta a slusszkulcsot. Lélegzetviszafojtva figyelték, s mikor a slusszkulcsos könnyedén átlépett a csapdán, csalódottan felemojlott a nép.

Aztán egy vällig erő hajú huligán jött. Beletrafált. A hangorkántól megmerevedett, kicsit meg is ijedt. De aztán nagyon könnyedén rájött, hogy csapdában van, majdnem olyan könnyedén, mint a malaclopós. Aztán egy szenesember, egy katona, egy réz orálános, meg egy fülessipkás léptek a csapdába. A katonát Al Capone kénytelen volt elsősegélyben részesíteni, mert valószínű, eltörte a bokáját a csapda. Az injekció azonban használt, a katona viszonylag peckes léptekkel jutott el a pulthoz. Aztán egy kövér, duplatokás, kopasz úr jött, ő volt az első, aki bal lábbal lépett bele. Amikor a tömeg felvisított az örömtől, ő is megállt. „Csapdában van”, mondták neki, de a kövér úr lebiggyesztette a száját, azt mondta: „Marhák” és tovább ment.

A pincér arcán méla undor vibrált, amikor az asztalához ment és oda se nézett, amikor megkérdezte: „Mi tetszik?” A duplatokájú úr kétségtelenül rontott a mulatságon, de mikor újabb gyanútlanok estek áldozatul, látszott az arcán, szégyelli magát, bánja már, hogy nem hagyta magát megfogatni a csapdával.

Aztán fölállt a férfi meg a gyerek. Al Capone az ajtóban megfordult és a csapdára nézett.

— Itt hagyjuk? — kérdezte az apját.

— Miért, arany?

— Az — suttogta titokzatosan a gyerek — meg ezüst.

— Akkor hozd.

Al Capone visszament, fölmarkolta a csapdát. Mikor az apjához ért, jobb kezéből a baljába tette, hogy megfoghassa az apja kezét.

Igy mentek el kézenfogva. Al Capone kissé görnyedten lépkedett.

— Ni csak — mondta valaki — úgy megy az a gyerek, mintha cipelne valamit.

— Hát persze, hogy cipel. Nem látja, egy csapda van nála — mondta szomorúan a malaclopós.

Parbeszéd ünnep után

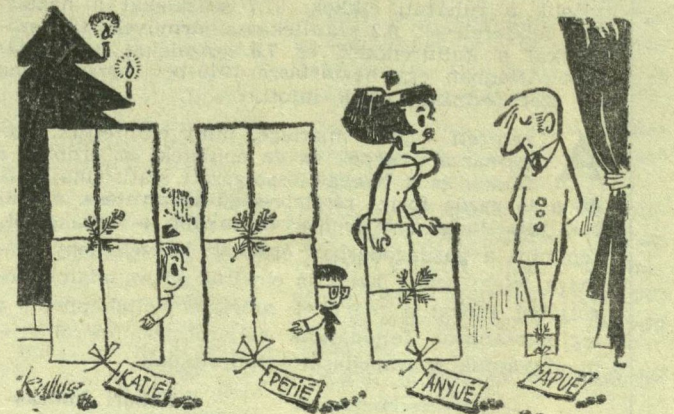
— Te mit vettél fel a vendégek tiszteletére?

— Kétezer forint kölcsönt...

A vegetáriánus karácsonya

Ahogy már szokás...

Eva felszabadultan nevetett; úgy érezte, még soha nem volt ilyen erős.

— Ha az idegrendszer — magyarázott a fiatal orvos — a hormonokkal teljes biztonsággal tudjuk szabályozni, ezer és ezer ember kapja vissza az önértékelését.

— Lehet, hogy az önértékeléssel hiba van, de az idegrendszeremet nem tudod megváltoztatni. Különben a hormonjaim remekül végzik a munkájukat.

— Amíg magadat nem tudod a megfelelő szinten értékelni, másokat sem tudsz kellőképpen megbecsülni.

— Én mindenkit elismerem... és mégsincs önértékelésem... — mosolygott Eva szeliden az orvosra.

Az orvos zavartan bámult kifelé, úgy túrkált a zseibeiben.

— Látod, itt van ez a gomb. Körülötte a te nagy vörösesszőke hajad és az én feketém. Mindig magammal hordtam. Nézd, én eleinte nem akartam felelősséggel lenni irántad. Én csak a munkámnak akartam élni, érted? Mielőtt megismertelek, operáltak — daganattal. Úgy hittem: rákos vagyok. Hogy mondtam volna meg neked?

— Ahogy most.

— Mindenkit kerültem. Világéletben olyan ember akartam lenni, mint mindenki más, és nem voltam olyan, mert „ráros” voltam. És akartalak, Eva. Elhívtetni magammal is, hogy egészséges vagyok. Nekem te adtad vissza az önértékelémet. Akkor

Dér Endre:

Szilveszteri remény

Sajnos, én is csak később jöttem rá, mikor már eltűntél...

Eva apja rögtön letegezte a fiatal orvost. Úgy fogadta, mint lánya megmentőjét.

Feltűnt, hogy partnere, Péter, nem mozdul az apja mellől. Értették egymást.

Szilveszterkor táncolni vitték őket a szülők. Eva ugyan korcsolyázni akart, de az anyja hallani se akart róla.

— Szórákoz — súgta lánya fülebe — ennek komoly szándékai lehetnek.

Eva nem merte megmondani anyjának, hogy Péter az az orvos, akivel Pesten „esele” volt...

Péter remekül táncolt, s Eva azon vette észre magát, hogy ő ezeket az új táncokat nem tudja. Péter megmutatta, s valami derengett is, hiszen a presszóban sokszor látott már ilyen táncot, de őt még asszony korában nem vitte táncba a férje, Gyula. „Nem egy komoly asszonynak való a tánc!” „Nem vagy te ringyó, hogy vonagolni tanulj, mikor már van fér-

jed?” S Eva nem vonaglott. Ám most jólesett éreznie, hogy a régi gavalérok közül még megnézik egy páran.

Késő estig maradtak a mulatóban. A zene ismét meghódította Évát. Fialtnak érezte magát. Tudta magáról azt is, hogy még érdekesebb a férfiak szemében, volt udvarlót szemében, mert már asszony. Szíve szerint vadul járta volna a Tom Jones-zéne. Valójában csak az ütemre mozgott, büszkén, emelt fejjel. Minden egyes gesztusa felszabadulásra váró, kitörni kész mozdulat volt.

Ma már harmadik napja. Ma kell hazajönnie Gyulának... Arra számított, hogy egy kupicára csak betér hazafelé menet a helyiségbe. De Gyula nem jött. A zene továbbra is lázította mozdulatait, s ha Péter felkérte, örömmel ment vele. Aztán, órák múlva, lassan elhalkult körülötte a muzsika, s ő ugyan járta, de már nem lassúad-büszkén, fölemelt fejjel, hanem vadul, szenvedéllyel... Kigyózó mozdulatai lázítottak... Gyula — úgy látszik — Maklón maradt, ott iszik, s Évát most már a „csakazértis” táncoltatta. Minden kis porcikája táncolt. Péter alig bírta. Körülöttek mind abba hagyták, és csak Évát figyelték, Eva pedig a bejáratot. Nem érzett fáradságot. Ruganyos, izmos teste ütemesen ringott.

Péter álmélkodva fürkészte Eva szemét.

Eva szemetükre újesztendei remény ragyogott...